

Църковният събор като съдебен процес: случаят с Паладий от Рациария

The Church Council as a Court: the Case of Palladius of Ratiaria

Златомира Герджикова

Институт за балканистика с център по тракология
„Проф. А. Фол“ към Българската академия на науките

Абстракт: Статията представя събора в Аквилея от 381 г. и отстраняването на Паладий от катедрата му в Рациария, като предварително замислен и проведен съдебен процес, с цел отстраняването на епископа от религиозните и политическите събития, свързани с новата политика на император Теодосий I.

Ключови думи: Паладий от Рациария, църковен събор, Амвросий от Медиолан, арианство, четвърти век

Key words: Palladius of Ratiaria, Church council, Ambrosius of Milan, Arianism, 4th century

Паладий от Рациария е един от най-известните и влиятелни ариански епископи от Балканите от втората половина на IV в.¹ Въпреки че са малко, сведенията за живота и дейността му, които са достигнали до нас, са достатъчни, за да предположим авторитета и влиянието, които епископът има както сред съмишлениците и последователите си, така и сред опонентите си². Именно тази комбинация от малко сведения и безспорен авторитет правят Паладий идеален пример за представяне на хипотезата, че църковните събори от IV в., в качеството си на съдебни процеси, са използвани за отстраняването на проблемни и упорити епископи, които създават или се очаква да създадат проблеми.

В настоящата статия ще представя събора в Аквилея (381 г.) и свалянето на Паладий от катедрата му в Рациария, като предвари-

Dr Zlatomira Gerdzhikova is an Associate Professor at the Institute of Balkan Studies & Center of Thracology, Bulgarian Academy of Sciences.

E-mail: gerdzhikova@balkanstudies.bg

¹ За живота и делото на Паладий от Рациария виж: Gerdzhikova 2020; Meslin 1967: 85-92; Zeiller 1918: 315-343.

² Споменаването му от едни от най-влиятелните и гласовите поддръжници на Никеиската вяра и отнoшението, което имат към Паладий, са показателни. Hilary Pictav. Coll. Ant. Par. B VI; Vigil. Tap. Cont. Arian. Dial.

телно замислен и добре реализиран съдебен процес, с цел отстраняването му от религиозната и политическата сцена във връзка със започналите от император Теодосий промени³.

Три са основните компонента на представеното изследване, които трябва да разгледаме – първопричините за отношенията между Амвросий и Паладий; мястото на двамата епископи в християнския свят в първите години от управлението на Теодосий; и събора в Аквилея.

През 374 г. епископът на Медиолан Авксенций умира, което изправя християните в града пред възможността за продължителен конфликт при избора на негов наследник⁴. Ситуацията е разрешена с избора на Амвросий, който до него момент не е част от клира и съответно не участва в арианския конфликт, поне не в качеството си на свещеник⁵. Новият епископ е приемлив компромис за двете страни⁶, от една страна, поради липсата на директни отношения с църквата, а от друга – заради управленския опит, който има като юрист в Сирмиум и като префект на Италия. Много бързо обаче става ясно, че Амвросий е краен защитник на Никеиската вяра и върл противник на ересите в различните им форми, включително арианството.

В края на 378 г. Амвросий завършва първите две книги от *De fide*, като още в самото начало на Първа книга посочва основните си противници, между които е и Паладий:

De fide (I. 6.45): „Поради което [арианите] се разпаднаха на няколко секти. Някои следват Евномий или Аеций, други Паладий или Демофил и Авксенций, или наследниците на тази форма на неверие. Други пък следват различни учители.“⁷

По времето когато Амвросий пише текста си Авксенций⁸ и Аеций⁹ са мъртви, а Евномий¹⁰ от близо двадесет години е отстранен от катедрата си. Демофил¹¹, който по това време е епископ на Константинопол, и Паладий са единствените епископи, които все още са активни и имат възможност да оказват влияние върху религиозните процеси в империята. Демофил е в Константинопол, което го поставя твърде далече от влиянието, което Амвросий има, което оставя Паладий като негов основен опонент.

Текстът на *De fide* стига до епископа на Рациария и последният подготвя отговор, от който са запазени само два абзаца. Запазените коментари на Паладий са към *De fide* I.41-47, именно частта, в която са повдигнати обвиненията срещу него. В контра аргументацията си епископът открива еретични възгледи у самия Амвросий, като същевременно ясно разграничава омойната доктрина от арианството¹². Изследователите предполагат, че трета и четвърта книга на *De fide*, подготвени няколко години по-късно, не само са отговор на коментарите на Паладий, но и са директно повлияни от текста на балканския епископ¹³. В края на Втора кни-

³ За религиозната политика на Теодосий I вж. Freeman 2009; Errington 1997: 398-443; King 1954; Williams, Friell 1994.

⁴ Barnes 2002; Williams 1992. Авксенций е епископ на Медиолан от 355 до смъртта си през 374 г. Родом от Кападокия, той е един от привържениците на арианската доктрина, като основен негов опонент докато е епископ на Медиолан е Илариус от Поатие.

⁵ Според сведенията Амвросий дори не е кръстен по негово време. За изворите по този въпрос виж Williams 1995a: 114.

⁶ Barnes 2002; Kaufman 1997.

⁷ В съвременната историография не съществува съмнение относно идентифицирането на Паладий от текста на Амвросий с епископа на Рациария.

⁸ В публикацията си на коментарите на Паладий към Амвросиевия текст Грисон приема, че споменатият Авксенций е епископ на Дуростором, който след закона на Теодосий от 383 г. се установява в Медиолан, където застава начело на местната арианска общност. Въпреки че Авксенций от Дуростором е активен по времето, когато Амвросий пише *De fide*, по-логично е да става въпрос за неговия предшественик, епископа на Медиолан, чието наследство все още му създава проблеми. Насочвайки текста си директно срещу готите, би било логично да спомене техния водач Вулфила, който все още е жив и активен, а не един от учениците му.

⁹ Аеций, основател на крайно арианската секта наречена на него аномои. През 361 г. е ръкоположен за епископ без катедра от император Юлиан. Подробно за Аеций Hanson 1988: 598-611.

¹⁰ Евномий от Кизик е ученик на Аеций, от 360 г. е епископ на Кизик. Vaggione 2000.

¹¹ Демофил от Берое/ Константинопол е ариански епископ. Cedilnik, Moreau 2024.

¹² Williams 1995b: 526-527.

¹³ Zeiller 1918: 173-174; Williams 1995b: 527.

Форумът на Аквилея

га Амрозий ясно формулира политическите си възгледи пред император Грациан: *De fide* (II.16.140) „Не изпитвам желание да разказвам за смъртта, изтезанията и изгнанията на изповедниците, как катедрите на верните са дадени като подаръци на предателите. Не чухме ли всички от цялото протежение на границата – от Тракия, през Дакия по реката, Мизия и цяла Валерия на Панониите – общ смут от богохулници, проповядващи и атакуващи варвари? Какво ни носят такива кръвожадни съседи и как може Римската държава да е защитена с подобни защитници?“

Недвусмислено е казано, че еретиците и варварите са проблема, с който император Грациан трябва да се справи. Еретиците и варварите по Долния Дунав, които директно можем да свържем с Паладий от Рациария. В създадения през първата половина на V в. кодекс с текстове, Максимин, епископ на Дуросторум и арианин, събира заедно коментарите на Паладий към *De fide* и протоколите от събора в Аквилея, текста на Авксенций (епископа на Дуросторум до 383 г.) за живота и делото на Вулфила, епископа на готите, като и собствените си коментари¹⁴. От т.нар. *Dissertatio Maximini* става ясно, че между Паладий, Вулфила и Авксенций са съществували отношения дотолкова важни за двете страни, че Вулфила, придружен от

Авксенций през 383 г. се отправя към Константинопол в опит да се застъпи за Паладий след отлъчването от катедрата му, но временно умира.

От посочените няколко факта можем да предположим, че Амбросий е виждал в лицето на Паладий пречка пред бързото и безпроблемно налагане на Никеиската доктрина в църквите по Долния Дунав и в Тракия и последвалите му действия по организирането и провеждането на събора в Аквилея са свързани с опит най-малкото за ограничаване на влиянието му.

През 378 и 379 г. двамата епископи предприемат поредица от действия – Паладий се обръща към император Грациан с искане да може пред представители на целия християнски свят да докаже, че не изповядва догматичните възгледи, предписани му от Амбросий¹⁵, докато епископът на Медиолан се опитва чрез текстовете си и лични срещи с Грациан да убеди императора, ме арианските епископи и съвместната им дейност с варварските народи са причината за бедствието, които сполетяват империята (*Gesta* 4)¹⁶. В края на 70-те години на IV в. Амбросий вече се е установил като водач на епископите в Северна Италия и подобно на Атанасий Александрийски безкомпромисно се разправя с еретиците в Медиолан и околностите му.

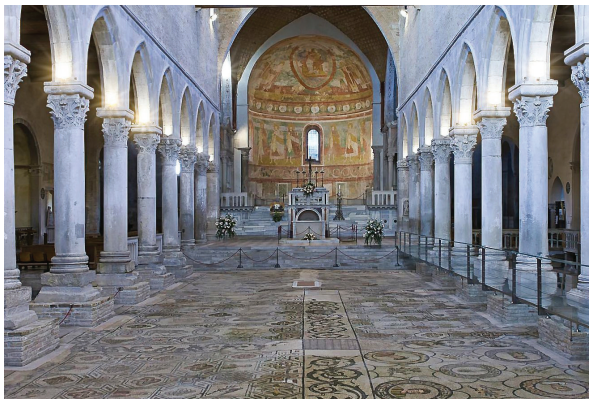
¹⁴ Последното критично издание е на Грисон от 1980 г. *Scolies Ariennes sur le concile d'Aquilée* (Sources chrétiennes 267), ed. R. Gryson, Paris 1980.

¹⁵ Подробно за отношенията на Паладий с Грациан във връзка със събора виж Williams 1995a: 162-163.

¹⁶ Barnes 1999; McLynn 1994: 124-125; Glaesener 1957; Gottlich 1979.

Строгийт му характер и твърдата позиция спрямо всяко отклонение от Никеиската догма са част от наложилият се вече образ на епископа. Светските позиции и социални мрежи на влияние, които Амбросий има от времето преди да стане епископ, са част от арсенала му в борбата с еретиците.

В същото време за Паладий знаем, че е епископ на провинциална столица, поддържа отношения с епископите на християнските центрове по Долния Дунав, включително Сингидунум и Дуросторум, има тестове, които не са достигнали до нас, както и ученици, които ще предадат учението му след смъртта му. Влиянието му е достатъчно, за да може да получи аудиенция от императора, за да го помоли да свика вселенски събор.

Катедралата на Аквилея

Въпреки че историята помни и почита делата на Амбросий докато почти напълно е забравила за Паладий, в годините от средата на IV до първата четвърт на V в. и двамата епископи са се ползвали с авторитет, който им позволява да общуват с равните тях епископи и дори с императорите. И двамата са достатъчно образовани и авторитетни, за да си разменят богословски коментари и да участват в публични диспути.

На 3 септември 381 г. на първото и единствено заседание на събора в Аквилея Амбросий и Паладий се изправят един срещу друг.

Император Грациан започва да подготвя провеждането на вселенски събор малко след като Паладий се запознава с текста на *De fide*. Основавайки се на протоколите от събора в Аквилея (*Gesta* 8, 10) изследователите приемат, че през 378 г. Грациан обещава на Паладий и епископите от Илирик да свика вселенски събор, обещание, което не успява да реализира поради високата динамика на отношенията му с Теодосий и натиска върху тях от страна на варварските племена¹⁷. През 381 г. планираният вселенски събор се проваля и са проведени два последователни събора на източните и западните епископи. Първият се събира в Константинопол от март до края на юни, където под ръководството а Теодосий източните епископи приемат поредица от канони, с които заявяват претенциите на новата столица на империята да заеме подобаващото и се място в църковната йерархия. Вторият събор е на западната църква, свикан е император Грациан и има за единствена задача да осъди отстрани от катедрите им Паладий и Секундиан.

Съборът в Аквилея е проведен на 3 септември 381 г. под официалното председателство на Валериан, епископа на града. Присъстват 34 епископи¹⁸, представители на църквите на западните части на Римската

Св. Амбросий забранява на император Теодосий I да влезе в катедралата на Милано, картина на Ван Дайк (1650)

¹⁷ За религиозната политика на Теодосий I вж. Freeman 2009; Errington 1997; King 1954; Williams, Friell 1994; политиката на Грациан е засегната в цитираната за Теодосий литература, виж още McEvoy 2013.

¹⁸ Точният брой на епископите на може да бъде уточнен със сигурност, вж. *Gestae* 1 и 74, Williams 1995a: 174-175.

империя. Не присъства нито един източен епископ.

Когато пристигат в Аквилея през август 381 г. Паладий и Секундиан не са известени, че ще присъстват на местен, а не на вселенски събор, нещо повече, не са очаквали да се окажат в изцяло враждебна среда без нито един поддръжник. Присъстващите епископи са подбрани специално и на практика сред 34-та епископи¹⁹, които участват, няма нито един представител на Испания и Британия, като липсват и делегати от самия Рим²⁰.

Освен „подмамването“ на двамата балкански епископи съборът в Аквилея се отличава и с още една особеност – има официална и неофициална част. В продължение на три дни епископите се събират неофициално и водените от тях обсъждания не са протоколирани (*Gesta* 2). Четвъртият ден (3 септември) е официалният ден на събора и разполагаме с протокол, в който са записани обвиненията, процедурата по доказването на вината на Паладий и Секундиан и присъдите, които са издадени²¹.

Няма да коментирам причините довели до провеждането на официални и неофициални заседания на събора, както и дискусиите през първите три дни, за които Паладий ни разказва. Ще се спра единствено на официално протоколираната част.

От началото на официалната част на събора Паладий многократно повтаря, че не признава този събор за законен и вселенски и дълго време отказва да отговаря на целенасочено зададените му въпроси (*Gesta* 6). Не пропуска да отбележи, че протокола се води от специално подбрани хора на Амбросий, което повдига съмненията му за вероятно изопачаване на думите му.

Всички изследователи са единодушни, че Паладий тръгва за събора в Аквилея подготвен за дискусия. От протокола виждаме, че е поставен на кръстосан разпит и много внимателно формулира изрече-

нията си. След първоначалната изненада, че съборът не е това, което е очаквал, на 3 септември Паладий вече има поведението на човек, който е наясно в каква ситуация е попаднал и се опитва да излезе от нея с възможно най-малко поражения. Оттук следва и предположението, че неофициалната част на събора е била организирана, за да бъдат събрани достатъчно „доказателства“ за поставянето на Паладий и Секундиан в позицията на обвиняеми.

От протокола на събора ясно се вижда как Амбросий се опитва да избегне по всеки възможен начин влизането в дискусия с Паладий. Нещо повече, той така организира процедурата на събора, че изисква на зададените от него въпроси да се дават кратки и ясни отговори, с което оказва натиск върху „обвиняемите“. На практика Амбросий превръща събора в обикновена съдебна процедура. Вместо да обсъждат тези части от *De fide*, в които към епископите на Илирик са отправени обвинения, е прочетено писмото на Арий до Александър Александрийски (*Gesta* 5). От Паладий е поискано да се съгласи или да отрече написаното в писмото, като не се очаква да го коментира. Прочитът на писмото не е придружен от конкретни обвинения срещу Паладий, нито от мотивирана защита на Никейската вяра от някой от присъстващите епископи (*Gesta* 9).

Подобна форма на църковен събор не е непозната. Зийбен категоризира съборите в три основни групи, според начина им на провеждане²¹: 1/ дискусии по определен въпрос между няколко човека, което води до осъждането на една от страните; 2/ т.нар. „парламентарен“ тип събор, при който всички участници вземат отношение по поставените въпроси, наподобявайки обсъжданията в римския сенат²²; 3/ последният тип събори е определен от Зийбен като *kaiserlicher Kognitionsprozess*, т.е. събор по подобие на римски императорски съдебен процес. Самият Зийбен дава като пример

¹⁹ Точният брой на епископите не може да бъде уточнен със сигурност, виж *Gestae* 1 и 74, както и Williams 1995a: 174-175.

²⁰ Williams 1995a: 174-175.

²¹ Williams 1995a: 176.

²² Sieben 1979: 482-492.

за последния вид събор този в Аквилея от 381 г., където Амбросий е ролите на прокурор и на съдия едновременно. Важно допълнение към представената вече информация за епископа на Медиолан е, че в ранния етап от кариерата си, преди да заеме поста на префект, Амбросий е бил адвокат и съдия. Паладий не е бил подготвен за подобно развитие на събитията.

Паладий е силно изненадан, че на 3 септември заседанието не се провежда в базиликата, а в малко помещение, долепено за нея. Според Уилямс залата е организирана подобно на съдебен процес с единствената цел – да бъде засилен ефекта на доминиращото присъствие на Амбросий. За Валериан, епископа на Аквилея и за Амбросий са поставени специални столове, които ги позиционират в издигнато положение спрямо останалите в помещението²³.

Ето как протича официалната част от събора. По искане на Амбросий дякон Сабиниан изчита писмото на император Грациан, с което последният свиква събора (*Gestae* 3-4). След писмото на императора, Амбросий иска да бъде прочетено писмо на Арий и вместо да се пристъпи към така очаквания от Паладий богословски дебат, епископът на Медиолан поставя началото на разпита на обвиняемите. Позовавайки се на прочетеното в писмото на Грациан и на участието на Амбросий в промяната на формата на събора, Паладий изтъква интригантството му и отказва да отговори на зададените въпроси в отсъствието на източните епископи (*Gesta* 8). Задаването на конкретни въпроси от страна на Амбросий, свързани с признаването или не на единородието на Сина, продължават известно време, като Паладий упорито отказва да отговори. Паладий се опитва да постави за обсъждане отсъствието на източните епископи и от отговора на презвитер Евагрий разбираме, че предварителното обсъждане, на което не е воден протокол, е било време за изчакване на източните епископи да се появят (*Gesta* 8). След това кратко отклонение Амбросий отново започва да

притиска Паладий да признае еретичните си вярвания. Изказванията на епископа на Рациария са твърде малко (три) и изключително кратки. Междувременно говорят епископите представители на Галия – Евсевий, Констанций и Юстин, както и Феликс и Арсений. С времето Паладий изменя на позицията си да не взема участие в дискусиите и да отхвърля авторитета на събора и се включва с обяснения относно личните си богословски разбирания. Ангажирането на Паладий в дискусия дава възможност на Амбросий и поддръжниците му да доведат разговора до изказване на Паладий, което да им даде възможност да го обвинят и осъдят за ерес (*Gestae* 18-32).

След като на Паладий му става ясно, че осъждането им е неизбежно, той изоставя опитите си за постигане на компромис. Това е повратният момент, чакан от Амбросий и колегите му. Паладий отрича христологията на опонента си, като установява радикално разграничаване между човешката и Божествената същност в превъплъщението на Божия Син. Осъзнаването му е твърде късно. Амбросий не се опитва да поддържа заблудата по-дълго време и признава, че съборът е форма на съдебна процедура, която отговаря на правилата на Църквата – епископ да бъде съден от други епископи, а не от светски лица. С това е поставен край на обсъждането и епископите преминават към осъждането на Паладий като еретик (*Gesta* 52). Паладий и Секундиан са осъдени и отстранени от катедрите си.

Паладий от Рациария и Секундиан от Сингидунум не са единствените ариански епископи, осъдени на църковен събор без привеждането на достатъчно доказателства или свидетели. В много от случаите епископите са осъдени от събори, които не могат да приложат взетите решения и епископите продължават да изпълняват задълженията си на религиозни водачи. В немалко случаи обаче се стига до пълна подмяна на ръководството на църковната община, а оттам и на проникийската или проарианската ѝ

²³ Gaudemet 1989; Girairded 1971.

²⁴ Williams 1995a: 187-188.

ориентация. Арианският спор е конфликт за влияние и борба за управление на постоянно увеличаващите се ресурси на църквите. Тази борба се води едновременно в императорския двор и на църковните събори. Крайната цел е една – осигуряване на колкото се може повече християнски общини и пълната подкрепа на императора, а ако е възможно на императорите. Църковните

събори във функцията му на съдебен процес осигурява голям диапазон от възможности за обвиняване, осъждане и отстраняване или най-малкото временно неутрализиране на по-авторитетните, образовани и влиятелни епископи. Както случаят на Паладий от Рациария показва за отстраняването на един епископ не се изисква нещо повече от обвинение и упорство от страна на обвинителите.

BIBLIOGRAPHY

Извори

Ambrosius, *De fide ad Gratianum Augustum* (Corpus Scriptorum Ecclesiasticorum Latinorum 78), ed. O. Faller, Wien 1962.

Gesta concilii Aquileiensis (Corpus Scriptorum Ecclesiasticorum Latinorum 82.3), ed. M. Zelzer, Wien 1982 313-368.

Hilarius Pictaviensis, *Collectionea antiariana Parisina* (Corpus Scriptorum Ecclesiasticorum Latinorum 65), ed. A. Feder, Wien – Leipzig 1916.

Scolies Ariennes sur le concile d'Aquilée (Sources chrétiennes 267), ed. R. Gryson, Paris 1980.

Vigilius Tapsensis, *Contra Arianos Dialogus*, ed. J.-P. Migne, Patrologiae Cursus Completus: Series Latina, vol. 62, 1848.

Литература

Barnes 1999: Barnes, Timothy. Ambrose and Gratian – *Antiquité Tardive*, No. 7, 165-174.

Moreau, *Cedilnik* 2024: Moreau, Dominic, Alenka Cedilnik, Demophilus, the last Arian bishop of Constantinople? Contribution (II) to the Christian Prosopography of the Dioecesis Thraciarum (first author: Alenka Cedilnik) – *Classica & Christiana*, No. 19/1, 121-148.

Errington 1997: Errington, Robert Malcolm. Christian Accounts of the Religious Legislation of Theodosius I – *Klio*, No. 79:2, 398-443.

Freeman 2009: Freeman, Charles. AD 381: Heretics, Pagans and the Dawn of the Monotheistic State, New York.

Gaudemet 1989: Gaudemet, Jean. L'Eglise dans l'Empire romain: IVe – Ve siècle (Histoire du droit et des institutions de l'Eglise en Occident 3), Paris.

Gerdzhikova 2020: Gerdzhikova, Zlatomira. Паладий от Рациария, арианският глас на Балканите. [Palladius of Ratiaria: The Arian Voice from the Balkans] – Гласове и Сликe. Облици комуникације на средновековном балкану, [Voices and Images: Modes of Communication in the Medieval Balkans (4th to 16th Centuries), edd. S. Bojanin, Lj. Milanović, M. Cvetković], Belgrade 2020, 19-41.

Giraird 1971: Giraird, Klaus. Kaisergericht und Bischofgericht: Studien zur den Anfängen des Donatisten Streites (313-315) und zum Prozeß des Athanasius von Alexandrien (328-346) (*Antiquities Reihe* 1.21), Bonn.

Glaesener 1957: Glaesener, H. L'empereur Gratien et saint Ambrosie – *Revue d'Histoire Ecclésiastique*, No. 52, 466-488.

Gottlieb 1973: Gottlieb, G. Ambrosius von Mailand und Kaiser Gratian, Göttingen.

Gottlich 1979: Gottlich, Gunter. Das Konzil von Aquileia (381) – *Annuaire Historiae Conciliorum* II, 287-306.

Hanson 1988: Hanson, Richard Patrick Crossland, The Search for the Christian Doctrines of God. The Arian Controversy, 318-381, Edinburgh.

King 1954: King, Noel, Religious Policy of Theodosius the Great, 379-395 AD, Nottingham.

Meslin 1967: Meslin, Michel. Les Ariens l'Occident, 335-430, Paris.

Sieben 1979: Sieben, Hermann Josef. Die Konzils-idee der Alten Kirche (Konziliengeschichte series B: Untersuchungen), Paderborn.

Vaggione 2000: Vaggione, Richard Paul. Eusebius of Caesarea and the Nicene Revolution, Oxford and New York.

Williams 1992: Williams, Daniel H. The Anti-Arian Campaigns of Hilary of Poitiers and the 'Liber Contra Auxentium' – Church History, vol. 61, no. 1, 7-22.

Williams 1995a: Williams, Daniel H. Ambrose of Milan and the End of the Arian-Nicene Conflict, Oxford.

Williams 1995b: Williams, Daniel, H. Po-

lemics and Politics in Ambrose of Milan's *De fide* – Journal of Theological Studies, NS No. 46, 519-531.

Williams, Friell 1994: Williams, Stephen, Gerard, Friell. Theodosius: The Empire at Bay, London.

Zeiller 1918: Zeiller, Jacques. L'activité littéraire d'un évêque arien de la région danubienne: Palladius de Ratiaria – Comptes rendus des séances de l'Académie des Inscriptions et Belles-Lettres, 62e année, No. 2, 172-177.

The Church Council as a Court: the case of Palladius of Ratiaria

Zlatomira Gerdzhikova

The fourth century is the time of church councils. Convened by bishops from all over the empire, as well as by the emperors themselves, nearly thirty councils were held during this century on the Balkans alone. Mainly the church councils are associated with the discussion and resolution of dogmatic issues and are much less known for their purely legal function, namely the conduct of legal proceedings in which there are accusers, accused and a judge. In the proposed presentation, I will show how the legal process proceeds during a church council, using as an example the procedure against Palladius of Ratsiaria during the council in Aquileia, held in 381. The studies will be based on the minutes of the council, as well as the comments written by Palladius a year later. The purposed study aims to trace the development of the legal procedure within the framework of a church council, to indicate the adopted elements from the Roman judicial system and to seek their place and significance in the process of forming the church organization.

